

Arrest

nr. 116 754 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 waarbij de

aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 april 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 oktober 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 26 augustus 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat de term ‘synthesememorie’ op dezelfde manier moet worden geïnterpreteerd als het in burgerlijke zaken geldende begrip ‘syntheseconclusie’, waarin de oorspronkelijke middelen integraal mogen worden hernomen. De verzoekende partij wijst verder op de definitie van het woord ‘samenvatten’ in het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse taal en stelt dat de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift in de synthesememorie mogen worden herhaald. De verzoekende partij merkt ten slotte op dat verschillende bij de Raad van State tegen gelijkluidende arresten van de Raad ingestelde cassatieberoepen toelaatbaar zijn verklaard. De verzoekende partij vraagt dan ook de zaak naar de algemene rol te verwijzen en te wachten totdat de Raad van State uitspraak heeft gedaan.

2.2 Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit de bewoordingen van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet volgt dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien de verzoekende partij die tijdig een

kennisgeving om een synthesesememorie neer te leggen heeft ingediend geen synthesesememorie, zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, heeft neergelegd.

De Raad stelt vast dat het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift in de door de verzoekende partij op 3 juli 2013 ingediende synthesesememorie integraal wordt hernomen. De synthesesememorie waarin het oorspronkelijk middel woord voor woord wordt herhaald, vormt evenwel geen synthesesememorie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Aangezien de verzoekende partij geen synthesesememorie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet heeft neergelegd, dient overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de term ‘synthesesememorie’ op dezelfde manier moet worden geïnterpreteerd als het in burgerlijke zaken geldende begrip ‘syntheseconclusie’, merkt de Raad op dat, gelet op de procedureregels die eigen zijn aan de Raad en gezien de specifieke omschrijving van het kwestieuze proceduristuk in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de syntheseconclusie die bij de gewone hoven en rechtbanken wordt ingediend.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij wijst op de definitie van het woord ‘samenvatten’ in het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse taal en stelt dat de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift in de synthesesememorie mogen worden herhaald, merkt de Raad op dat de term ‘samenvatten’ in voormeld naslagwerk wordt beschreven als volgt: *“1. (verouderd) als in een greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...] 2. in het kort weergeven of herhalen [...]”*. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kan de loutere herneming van de oorspronkelijke middelen niet als een samenvatting worden beschouwd; de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift moeten immers in het kort worden weergegeven of in het kort worden herhaald.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partij betoogt dat verschillende bij de Raad van State tegen gelijkkluidende arresten van de Raad ingestelde cassatieberoepen toelaatbaar zijn verklaard en de verzoekende partij vraagt de zaak naar de algemene rol te verwijzen en te wachten tot de Raad van State uitspraak heeft gedaan, merkt de Raad op dat een cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft. De niet nader gepreciseerde arresten van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst, behouden momenteel aldus hun geldingskracht.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET